

Svarta hafvet framför Konstantinopels murar'', och utrikesminister S a s s o n o v sekunderade honom med dessa ord: ''händelserna vid rysk-turkiska gränsen skola bringa Ryssland närmare lösningen af de politiska och ekonomiska problem, som knyta sig till dess sträfvan efter ett *tillträde till det fria hafvet*''. Ekot kom från G r e y i London ²⁵/₂: ''detta är en aspiration, som vi ägna en fullständig sympati''.

Behöfves någon starkare eller mera officiell dementi på de röster, som förklarar Ryssland desintresserad i hafvet? I själfva verket har världskriget själf afslutat denna diskussion, genom sin åskådningsundervisning om nyttan af fria kuster. Sedan Östersjön och Svarta hafvet tillkorkats och Hvita hafvet barrikaderats af isen, har det stora Ryssland i många månader varit för direkt tillförsel af nödvändighetsvaror hänvisadt till sin tusenmila förbindelse med Vladivostok, tillika med mellantrafiken öfver neutrala länder, öfver hvilken trafik dessa haft bestämmanderätten. Det torde icke tarfvas någon särskild utläggning för att se och erkänna, att en sådan ställning för ett land med Rysslands pretentioner helt enkelt måste kännas olidlig. Har man där icke insett behovet af hamnar förr, så måste man göra det nu. Härtill kommer det rent psykologiska behovet att skjuta skulden på denna brist, därest Ryssland nu blir definitivt besegradt. ROHRBACH har fullkomligt rätt, då han i sin tidskrift *Das grössere*